

Par Ord om denne, naar den ærede Formand har gjort Thinget bekiendt med den.

Formanden: Det Forſlag til en motiveret Dagsorden, ſom jeg nu har modtaget, og ſom er fremsat af følgende Medlemmer: Drenbøll, Haſſner, H. C. Nielsen, Dreſing, Criſten, Suel, Naben og Schlegel, lyder ſaaledes.

„Det Landſtinget anmoder Juſtitsminiſteren om at tage det hele Spørgſmaal om den gifte Kvindes formueretlige Stilling under Overveieſe og eventuelt derom fremsatte Lovforſlag, gaar man over til Dagsordenen.“

Det er dette Forſlag, ſom nu foreligger, og hvorom alſaa Forhandlingen foreløbig ene ſkulde dreie ſig. Jeg haaber, at man da ſaa meget ſom muligt vil undgaa at komme ind paa Lovforſlagets Realitet; den er jo i Virkeligheden ogſaa i Forveien ſaa gjenembiskuteret her, ſom man kan forlange. — Jeg giver Ordet til Ordføreren for Forſlagsſtillerne.

Ordføreren for Forſlagsſtillerne (Drenbøll): Med Henſyn til den Dagsorden, vi have foreſlaet, vil jeg tillade mig at bemærke, at den høitærede Juſtitsminiſter tidligere under denne Sags Forhandling har udtalt, at vor Lovgivning angaaende Formueſtæſſet mellem Ægtefæller trænger til Forandring og Forbedring i flere Henſeender, men han tilføiede i den Henſeende — det var i Folkethinget — at han havde været optaget af andre Lovarbeider og derfor ikke havde kunnet tage fat paa denne Sag, og endvidere tilføiede den høitærede Juſtitsminiſter, at den offentlige Mening endnu ikke med tilſtrækkelig Fylbigheid havde yttret ſig angaaende dette Forhold. Hvad nu det Sidſte angaar, tror jeg, at man rolig kan ſige, at den offentlige Mening er tilſtrækkelig oppe, men derimod maa jeg hvad de andre Udtalelſer af den høitærede Miniſter angaar, navnlig at han for Liden var eller tidligere havde været optaget af andre Lovarbeider, endelig bede, at denne Dagsorden ikke i fjerneste Maade betragtes ſom nogen Slags Preſſion overfor den høitærede Miniſter, men at han ſtaaer aldeles frit i den Henſeende. Det er kun en Anmodning til den høitærede Miniſter i Genhold til hans egne Udtalelſer, at vor Ægteſkabslovgivning trænger til Forandring og Forbedring, det er en Anmodning til den høitærede Miniſter, naar hans Tid og Leilighed maatte falde, da at tage denne Sag under Overveieſe og ſe, hvad der er at gjøre derved.

Juſtitsminiſteren (Mellermann): Jeg ſkal, idet jeg holder mig den ærede Formands Bemærkninger eſterrettelige, indtil videre indſtrænke mig til at udtale mig angaaende den foreſlaede

Dagsorden og ikke tale om Sagens Realitet, forinden jeg ſer, hvad Skjebne Dagsordenen vil faae. Med Henſyn til den foreſlaede Dagsorden ſkal jeg først gjøre den almindelige Bemærkning, at det forekommer mig at være en meget betænkelig og uheldig Bei at gaa at ſlaa Sagen ihjel ved at vedtage en Dagsorden af den Natur; det er jo nemlig klart, og derom kan ingen Tvivl være, at Meningen med den omtalte Dagsorden er at ſlaa Loven ihjel. Jeg finder nu, at det er en Praxis, ſom det høie Thing maa have megen Betænkelighed ved at komme ind paa, ſaaledes at benytte en eneſte Behandling af et Lovforſlag til at komme tilbage til Sagen ſelv og de Reſultater, der ere vundne ved de tidligere Behandlinger af den. Jeg tror, at det er en Praxis, ſom vilde virke meget ſkadeligt og hæmmende paa Forhandlingen her i Rigsdagen og mellem Thingene indbyrdes, hvis det ſkulde blive almindeligt, at man ved eneſte Behandling af Lovforſlag greb tilbage og tog Spørgſmaalet om hele Sagen i dens Almindelighed op igjen iſtedetfor at holde ſig til det Anliggende, ſom foranlediger den eneſte Behandling, og det Anliggende, ſom her foranlediger denne eneſte Behandling, er jo kun et ganſke ubetydeligt Ændringsforſlag, hvis Vedtagelſe ikke kan være forbunden med nogen Betænkelighed fra nogen Side. Det forekommer mig derfor, at Forhandlingen kan dreie ſig om, hvorvidt man vil vedtage eller ikke vedtage dette Ændringsforſlag; men den Omſtændighed, at Loven er bleven ændret ved dette Forſlag i det andet Thing, kan ikke give nogen legitim Grund til at gjenoptage Spørgſmaalet om Loven i ſin Helhed; det Spørgſmaal har været Gjenſtand for Behandling i denne Sal, det har været Gjenſtand for en Diskuſſion, hvorunder Lovens Modſtandere have havt al den Leilighed vor Forretningsorden giver, til at modarbejde Loven og al den Leilighed til at gjøre deres afvigende Anſkuelſer gjældende, ſom de kunne ønske. Ved Lovens 3die Behandling have de ligget under, Loven blev vedtagen mod deres Oppoſition, og nu ſiger jeg, at det vilde være eſter min Mening et uheldigt og betænkeligt Præcedens, derſom dette Thing nu vilde give Signalet til en Fremgangsmaade, der kunde blive høiſt fordervelig for Forhandlingen her paa Rigsdagen, nemlig den at benytte en eneſte Behandling til atter at begynde forfra paa det Hele og ſette Spørgſmaalet under Debat, ganſke ſom om Spørgſmaalet ikke havde gjenemgaaet de tre tidligere Behandlinger i Thinget. Det er ikke nogen perſonlig Betragtning, det er en Betragtning, jeg — om jeg maa udtrykke mig ſaa — mere gjør ſom Landſtingsmand end ſom Miniſter. Men ved Siden deraf har jeg for mit Bedkommende og nærmest ſom Juſtitsminiſter meget betydelige Indvendinger mod det foreliggende Forſlag til en motiveret Dagsorden. Hvad enten man ſiger det